

αἰολικὸν δακτυλικὸν πεντάμετρον ἀκατάληκτον σαπφικὸν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον / aeolicum (-on) pentametrum dactylicum sapphicum

ΗΕΡΗΑΕΣΤ. 23. 14 sqq. τῶν δὲ (*scil.* δακτυλικῶν αἰολικῶν) ἀκαταλήκτων τὸ μὲν πεντάμετρον καλεῖται Σαπφικὸν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον, ὥς τὸ δεύτερον ὄλον Σαπφοῦς γέγραπται (Sapph. 49. 1 Voigt)

ἡράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν, Ἄτθι, πάλαι πόκα.

ΤΡΙΧ. 378. 33 sqq. καὶ ταῦτα δὲ ἐπίσημα τοῖς παλαιοῖς εἰσιν. ἀκατάληκτον δὲ πεντάμετρον τό'

ἐκ σέθεν μὲν ἄνασσα δανεισάμενον πάχος·

τοῦτο δὲ τὸ ἀκατάληκτον πεντάμετρον καὶ σαπφικὸν τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον δύνομάζεται διὰ τὸ τῆν Σαπφώ ὄλοκληρα ἄσματα γράψαι τούτῳ τῷ μέτρῳ.

ΣΧΟΛ. A in Hephaest. 129. 19 sqq. ὁ γὰρ πρῶτος (*scil.* πούς) δισύλλαβος καὶ ἔξῆς τέσσαρες τρισύλλαβοι, συλλαβῶν ὅλων ἢντος, γίνεται (*scil.* τὸ δακτυλικὸν αἰολικὸν πεντάμετρον) τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον.

ΣΧΟΛ. A in Hephaest. 129. 22 sqq. δακτυλικὸν πεντάμετρον ἀκατάληκτον αἰολικόν, ὅπερ σαπφικόν λέγεται τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβον (Sapph. 49. 1 Voigt)
ἡράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν, Ἄτθι, πάλαι πόκα.

ΣΧΟΛ. B in Hephaest. 274. 4 sqq. ύψισταναι δὲ καὶ ἐν τούτῳ (*scil.* τῷ αἰολικῷ δακτυλικῷ) κατὰ ἀφάρεσιν <τε καὶ πρόσθεσιν> δίμετρά τε καὶ τρίμετρα καὶ ἔτι τετράμετρα καὶ πεντάμετρα (μονόμετρα γὰρ οὐκ ἔχει) καὶ ταῦτα καταληκτικά τε εἰς συλλαβὴν καὶ εἰς δισύλλαβον καὶ ἀκατάληκτα. τῶν μὲν οὖν ἄλλων παραδείγματα οὐκ ἔχομεν ... 20 sqq. πεντάμετρων δὲ καταληκτικῶν εἰς δισύλλαβον ... ἀκαταλήκτου δὲ τοῦ καὶ σαπφικοῦ καλουμένου, ὃ καὶ τεσσαρεσκαιδεκασύλλαβόν ἔστιν' (Sapph. 49. 1 Voigt)

ἡράμαν μὲν ἐγὼ σέθεν, Ἄτθι, πάλαι πόκα.

ΤΕΡ. MAVR. GL VI 389. 2148 sqq.

aeolicum ex isto (*scil.* tetrametro dactylico) genuit doctissima Sappho
quod sit quinque pedum, velut hos modo perspicis.
nam primum addidit illa disyllabon, ut libet,
spondeum nec enim capitl locat omnium,
sed quia est mobilis hic locus, et chorion solet
admiscere, dein quater addere dactylon,
cordi quando fuisse sibi canit Attida
parvam, florea virginitas sua cum foret (cf. Sapph. 49 Voigt).
ille tetrametro datur ante disyllabus.

ΣΑΚΕΡΔ. GL VI 502. 6 sqq. dactylicum metrum omnibus et simplicius et antiquius est, quod dividitur in species XVII: hexametras quidem quattuor, heroicam, bucolicam hexametram, choeriliam, priapeiam; pentametras quatuor, acatalectam pentametram integrum, dipenthemimericam archilochiam dactylicam, sapphicam, simmiam; tetrametras duas, bucolicam tetrametram vel heroicam, anacreontiam; trimetras quattuor, hemidexiam, glyconiam, phe-recretiam, tertiam trochaicam; dimetras tres, adoniam, hymeniacam, penthemimericam, sed simplicem.

αιολικὸν δακτυλικὸν πεντάμετρον ἀκατάληκτον σαπφικὸν τεσσαρεσσκαιδεκασύλλαβον /
aeolicum (-on) pentametrum dactylicum sapphicum

SACERD. GL VI 511. 22 sqq. huic metro, id est simmio, metrum aeolicum dactylicum sapphicum contrarium est. nam incipiens a pede disyllabo <quolibet> desinit in dactylos quattuor, sicut exemplis docebimus.

SACERD. GL VI 511. 25 sqq. de metro aeolico sapphico pentametro dactylico. metrum aeolicum sapphicum pentametrum constat, sicut dixi, primo pede disyllabo quilibet, ceteris quattuor dactylis. unde primus pes eius quattuor schemata habet, sic uti simmii metri pes novissimus, quod exemplis latinis quidem quattuor docebimus: nam graecum unum repperi. graecum exemplum hoc est: (Sapph. 49. 1 Voigt)

ἡράμαν μὲν ἐγώ σέθεν, Ἀτθί, πάλαι πόκα.

latina exempla haec sunt: spondeus, quattuor dactyli, ut est: (Verg. Aen. I 522)

o regina novam cui condere Iuppiter;

pariambus [id est pyrrhichius], dactyli quattuor, ut est:

erat Hectoreus tumulus rapidum prope;

trochaeus, quattuor dactyli, ut est:

< - - - - ;

iambus, quattuor dactyli, ut est:>

Ceres, magna deum genetrix, Phrygiam regit.

de sapphico aeolico pentametro satis dictum.

APTHON. GL VI 70. 17 sqq. e cuius (*scil. dactyli metri*) genere hae metrorum species dignuntur, diphilium seu choerilium, logaedicum seu archebulium, aeolicum sive sapphicum et cetera, de quorum statu ac ratione suo loco dicemus.

APTHON. GL VI 107. 5 sqq. considerantibus nobis, quot ex dactylico heroo per singulos prototyporum canonas metrorum species procreentur, manifesta ratione reperio primam eius veluti subolem a pentametro versu coepisse. unde consequenti ratione initium suscepti operis [de versu pentametro] ab eodem ordiemur [quod metrum τεσσαρεσσκαιδεκασύλλαβον σαπφικόν et αιολικόν dicitur].

APTHON. GL VI 110. 34 sqq. hoc quoque ex eodem pentametri versus genere profluit, quod aeolicon seu sapphicon metron nominant, a Sappho, vate doctissima, inventum. huius primae in versu duae syllabae indifferenter nunc longae, nunc breves, nunc dispares solent poni, id est quilibet pes e disyllabis quattuor, subiectis per ordinem usque ad finem versus quattuor dactylis, tamquam:

Maro me docuit iuga Pieridum sequi,

item:

cordi laurea virginitas mihi cum foret;

nisi si catalecticus versus emerserit, scilicet [et] ut disyllabo ultimo quam dactylo terminetur. hoc quoque cognatum aeolico generi metrum esse in dubium non venit, quod primo spondeo et dactylis quattuor subsistit, nisi quod huic interdum ultimus creticus est, ut:

at plenus venit Alpibus aeria nive,

cui ad implendum hexametrum spondeus deest.

SERV. GL IV 465. 22 sqq. de aeolico. aeolicum constat primo pede disyllabo quilibet et quattuor dactylis, ut est hoc:

Sappho composuit male casta poemata.

[P.S.]